

Twijfel

Ginny

Emma. Woedend op het balkon. Haar gezicht is helemaal rood aangelopen. Haar ogen spuwen vuur maar tegelijkertijd zie ik verdriet en teleurstelling. Een regen van tranen en zweetdruppels valt naar beneden. Samen met de bloempot. Zo hard als het naar beneden valt zo hard is zijn schreeuw. Ik sta net zo verstijfd te kijken als hij daar nu ligt. Hij beweegt niet. Wat heb ik gedaan.

Stel je voor. Je bent een meisje. In de puberteit. Onzeker, maar laat dat niet zien. Stel je voor dat je lang rood glanzend haar en sproetjes op je gezicht hebt waardoor je alle aandacht van de jongens krijgt. Maar dat is dus juist het probleem. Die aandacht van jongens. Ik wil wel aandacht, maar dan van meisjes. Niemand wist dit. Daarom bleef ik ook zo populair. Totdat de waarheid naar voren kwam. Ik werd niet gepest ook niet genegeerd, maar anders behandeld. Behandeld zoals je de lesbienne van de klas behandelt. Dit betekent dat ik door alle meiden op vriendelijke afstand werd gehouden en vooral niet werd aangeraakt.

Daarom chat ik al maanden met een andere lesbienne. Iemand die mij niet op vriendelijke afstand probeert te houden. Iemand die Emma heet. Ik zeg tegen haar dat ik bi ben. Zelf weet ik eigenlijk ook niet waarom. Misschien omdat dat stoer klinkt of omdat ik zelf ook niet meer zo goed weet 'wat' ik eigenlijk ben. Lang was ik zeker dat ik lesbisch was. Dit had ik besloten en geaccepteerd. Iedereen noemt mij ook voortdurend de lesbienne. Dus ja, dan zal dat ook wel zo zijn. Maar nu ik er met Emma over praat weet ik dat niet meer zo zeker. Ze vraagt ernaar en brengt me in twijfel. Dus zeg ik maar tegen haar dat ik bi ben. Ook al weet ik het niet. Eigenlijk is het heel raar dat ik hier überhaupt over aan het nadenken ben. En helemaal erg dat ik mij hier zorgen over maak. Je ziet het wel, en je komt vanzelf wel iemand tegen. Of dit nou een jongen of een meisje is. Maar dat is niet zo. Je moet heel goed nadenken wat je bent. Hetero, homo, lesbisch of bi. Als je namelijk beslist dat je een van deze bent, staat er gelijk een stempel op. Zo word je vanaf nu genoemd. Dat is dan hoe je bent. Alsof dat dan opeens iets aan je persoonlijkheid verandert. Emma heeft al besloten wat voor stempel zij wil krijgen. Zij is lesbisch. Ook zij wordt niet gepest, niet genegeerd, maar wel op vriendelijke afstand gehouden. Maar zij heeft geen last van de angstige ongemakkelijkheid van de andere meiden. Het maakt haar niet uit dat ze denken dat ze misschien rare gedachten bij hen heeft. Zij heeft haar definitieve stempel al gekozen. Ik nog niet. Ik weet het niet.

Vanavond heb ik met Emma afgesproken in een gay bar. De plek waar iedereen komt die ook al voor een stempel hebben gekozen. Behalve ik. Toch loop ik naar binnen en zie Emma op me afkomen. De hele avond is geweldig samen met haar. Zo hoort het te zijn.

Totdat ik hem zie. De vriend van Emma. Iemand die ook nog geen stempel heeft gekozen. Iemand zoals ik. We zitten in de taxi terug. Daar heb ik iets gedaan wat ik niet had moeten doen. Ik liet de twijfel de overhand nemen. Die hand op Karim's been was radicaal. Een enorme fout.

Daar staat ze. Emma. Op het balkon. 5 verdiepingen hoger. Haar been raakt de bloempot met een enorme kracht, de kracht van haar woede en verdriet. Met die kracht suist de bloempot naar beneden. Zo enorm hard. Zo hard op Karim's hoofd. Zo hard was de klap. Zo hard was zijn schreeuw gevolgd door een lange stilte. Alleen Emma's gehijg van vijf verdiepingen hoger is te horen. Ik begin te krijsen. Misschien omdat ik de lange stilte van angst wilde verbreken. Misschien omdat ik het allemaal even niet meer wist.

De stilte die ik heb proberen te verbreken is weer terug. Nog erger dan eerst. Nog drukkender dan eerst. Het felle licht weerkaatst op de witte muren. In een kamer met alleen maar witte bedden. In een van die bedden ligt hij. Stil. Zijn gezicht is net zo wit als de rest van deze kamer. En trouwens net zo wit als mijn gezicht. Karim heeft zijn ogen dicht. In coma. Ik heb weleens gelezen dat mensen die in coma liggen wel alles horen maar zelf niet kunnen praten of bewegen. Nou ja, dat ze dan soms

ineens in de hand van een vriendin knijpen die huilend tegen het bewegingsloze lichaam aan het praten is. Karim beweegt niet. Hij knijpt ook niet in mijn hand. Ik heb zijn hand namelijk niet vast. Dat durf ik niet meer. Ik lees ook altijd dat alles aan het einde van het verhaal weer goed komt. Dat hij die in coma ligt weer wakker wordt en dat iedereen weer lang en gelukkig leeft. Maar alles is veel warriger en moeilijker dan dat het op papier staat. Dan kan je gewoon naar het einde van het boek bladeren om te kijken hoe het afloopt. In het echte leven kan dat niet. Je weet niet hoe het afloopt. Als ik dat wist had ik namelijk niet gedaan wat ik heb gedaan. Dan zou ik mijn stempel allang hebben gekozen. Dan wist ik overal en altijd wat de juiste keuze zou zijn. Maar dat weet ik niet. Ik weet niet of het goed gaat komen. Ik weet niet of hij ooit weer zal gaan bewegen en hoe het met Emma afloopt. Hoe het met mij zal aflopen weet ik ook niet. Ik weet eigenlijk niks zeker. Dat is de oorzaak van alles geweest.

1 ding weet ik wel. Ik heb een vriendschap die voor altijd leek te zijn, verbroken. En dat zal nooit meer veranderen. Dat weet ik zeker.